

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **N. V. B.**, zastoupeného JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem v Praze 1, Žitná 45, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 3. 2005, č. j. 36 Az 139/2004 – 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 31. 3. 2005, č. j. 36 Az 139/2004 – 31, byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 13. 5. 2004, č. j. OAM-978/VL-18-ZA-03-2004, jímž bylo rozhodnuto o neudělení azylu stěžovateli podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně bylo rozhodnuto, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že námitky stěžovatele, že ministerstvo nedostatečně zjistilo skutkový stav věci, jsou natolik obecné a nekonkrétní, že nelze zjistit, jaké další či jiné důkazy vlastně mělo ministerstvo provádět a v čem jsou podle stěžovatele skutková zjištění neúplná. S důvody vedoucími stěžovatele k podání žádosti o udělení azylu se ministerstvo beze zbytku vypořádalo. Závěry, které ministerstvo z provedeného dokazování vyvodilo, nejsou s provedenými důkazy v žádném logickém rozporu. Nelze přitom ministerstvu vytýkat neprovedení dalších důkazů, když stěžovatel sám ani v průběhu správního řízení ani v podané

žalobě neuvedl, v jakém směru by další dokazování mělo být vedeno a co by případnými novými důkazy mělo být prokázáno. V tomto směru krajský soud neshledal žádné pochybení v postupu ministerstva, neboť stěžovatel měl v průběhu správního řízení dostatek možností k tomu, aby uvedl vše, co považuje za důležité pro rozhodnutí o důvodech své žádosti o udělení azylu a byl poučen o procesních prostředcích, které jako účastník správního řízení měl k dispozici. Jako důvod své žádosti o udělení azylu stěžovatel uvedl snahu o legalizaci pobytu na území České republiky, poněvadž předchozí dlouhodobý pobyt mu z důvodu jeho protiprávního jednání na území České republiky nebyl prodloužen. Stěžovatel proto nesplňuje důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Rovněž tak u něj nejsou dány důvody pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona o azylu. Ministerstvo posoudilo osobní situaci stěžovatele a situaci v zemi jeho původu a vyvodilo z nich, že není důvod pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, což je plně v jeho pravomoci. Soudu nepřísluší přezkoumávat, zda byly dány humanitární důvody či nikoliv. Stěžovatel sám žádné azylově relevantní důvody pro udělení humanitárního azylu neuváděl. Na základě výpovědi stěžovatele v azylovém řízení a uvedených informací o zemi jeho původu dospělo ministerstvo ke správnému závěru, že stěžovatel nenáleží k osobám ohroženým skutečnostmi zakládajícími překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Stěžovatel navíc svou námitku nijak nekonkretizoval, v žalobě netvrdil ani nedokládal existenci kterékoliv z podmínek uvedených v § 91 zákona o azylu.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Má za to, že ministerstvo dostatečně nezjistilo skutkový stav věci, neboť si nezajistilo důkazy odlišné od zpráv Ministerstva zahraničí USA a Ministerstva zahraničních věcí České republiky týkajících se dodržování lidských práv ve Vietnamu, které jsou značně tendenční a obsahově účelové, a dále zpráv z databáze ČTK. Krajský soud se však nezabýval ani těmito zprávami, které se stávají standardní součástí správních spisů při rozhodování o udělení či neudělení azylu. Pakliže se operuje s tím, že ministerstvo hodnotí jen důkazy navržené žadatelem, potom uvedené zprávy rozhodně nebyly navrženy jako důkaz ze strany stěžovatele. Krajský soud se tímto vůbec nezabýval a místo toho použil formulaci o obecnosti a nekonkrétnosti stěžovatelových námitek. Pakliže se krajskému soudu zdálo, že tyto námitky jsou obecné a nekonkrétní, měl stěžovatele vyzvat k doplnění svého podání s přesným určením, co a případně jaké vady je třeba odstranit. Toto se však v uvedeném případě nestalo. Proto se stěžovatel domáhal zrušení napadeného rozsudku a přiznání kasační stížnosti odkladného účinku.

Ministerstvo ve vyjádření ke kasační stížnosti popřelo její oprávněnost, neboť jak správní rozhodnutí, tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy, a odkázalo na obsah správního spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněná ve správním řízení, a na vydané rozhodnutí. Podle jeho názoru stěžovatel nesplňuje podmínky stanovené § 12 zákona o azylu, nebyly naplněny ani podmínky pro udělení azylu podle § 13, ani nebyly shledány zvláštního zřetele hodné důvody podle § 14 téhož zákona. Použité zprávy jsou relevantní pro posouzení situace v zemi původu stěžovatele, rozhodná doba pro užití zpráv je doba, kdy byl projeven úmysl požádat o azyl. Použité zprávy jsou dostačující a ministerstvo nemá důvod pochybovat o jejich věrohodnosti. Stěžovatel měl možnost seznámit se s obsahem těchto zpráv, vyjádřit se k nim či ke způsobu jejich získání, popř. navrhnout jejich doplnění. Z výše uvedených důvodů navrholo, aby kasační stížnost byla zamítnuta pro nedůvodnost a nebyl ji přiznán odkladný účinek.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil

stěžovatel v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Námítka stěžovatele týkající se tendenční a obsahově účelové povahy informací o situaci v konkrétním státě, je podle Nejvyššího správního soudu nepřipustná, protože porovnáním obsahu žaloby a kasační stížnosti soud zjistil, že tuto námitku stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Protože krajský soud je v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. vázán jak rozsahem žaloby, tak jejími důvody, přezkoumal napadené správní rozhodnutí v rozsahu vymezeném žalobními body pouze z hlediska, zda se ministerstvo zabývalo předmětnou věcí svědomitě a odpovědně, zda zjistilo přesně a úplně skutečný stav věci a zda mělo dostatek podkladů pro své rozhodnutí, aniž by se musel, s ohledem na způsob formulace žalobního bodu, těmito podklady věcně zabývat. Pro řízení před krajským soudem platí dispoziční zásada, jak bylo již výše uvedeno, a proto obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Jsou-li tedy v žalobě obecně formulovány žalobní body, předurčuje se tím i obsah odůvodnění rozsudku krajského soudu.

Námítka stěžovatele, že pokud krajský soud byl toho názoru, že žalobní námitky stěžovatele jsou obecné a nekonkrétní, měl jej vyzvat k doplnění žaloby, je rovněž nedůvodná. Podle § 71 odst. 1 s. ř. s. musí žaloba kromě obecných náležitostí podání vymezených v ustanovení § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s. obsahovat označení napadeného rozhodnutí a den jeho doručení žalobci, označení osob zúčastněných na řízení, existují-li takové osoby a jsou-li žalobci známy, označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá, žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést a konečně též návrh výroku rozsudku. Označení napadených výroků a vymezení žalobních bodů je přitom předurčující pro samotný přezkum napadeného rozhodnutí, neboť v souladu se zásadou dispoziční, je podle § 75 odst. 2 s. ř. s. soudní přezkum vymezen žalobou napadenými výroky a žalobními body, tak jak jsou vyjádřeny v žalobě, s výjimkou nicotnosti rozhodnutí, k níž soud přihlíží z úřední povinnosti.

Neobsahuje-li žaloba shora uvedené náležitosti, či trpí-li žaloba jinými odstranitelnými vadami, je podle § 37 odst. 5 s. ř. s. povinností předsedy senátu žalobce vyzvat k doplnění podání, popř. k opravě nebo odstranění jeho vad, a to ve lhůtě, kterou mu k tomu stanoví. Pokud žalobce vady ve stanovené lhůtě neodstraní vůbec nebo nedostatečným způsobem, je pro další postup soudu rozhodné, zda žaloba trpí takovými vadami, které brání možnosti pokračovat v řízení a o takové žalobě meritorně rozhodnout. Tak tomu bude především tehdy, pokud žaloba neobsahuje vymezení výroků, které žalobce napadá a vymezení žalobních bodů, v nichž žalobce vymezil skutková či právní pochybení žalovaného v napadeném rozhodnutí či v řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, a to za předpokladu, že bylo možno takové nedostatky žaloby odstraňovat postupem podle § 37 odst. 5 s. ř. s. Brání-li vady žaloby možnosti v řízení pokračovat a o žalobě meritorně rozhodnout, soud takovou žalobu odmítne.

V předmětné věci tomu tak však nebylo. Stěžovatel v žalobě označil ustanovení správního řádu, která mělo ministerstvo v řízení o žádosti o udělení azylu porušit a vymezil tak procesní vady správního řízení, pro které považuje napadené rozhodnutí ministerstva ve výrocích o neudělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu a nevztažení

překážky vycestování podle § 91 téhož zákona za nezákonné. I když se stěžovatel omezil jen na paragrafovou a slovní citaci dotčených ustanovení zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a skutkově pak k tvrzení o splnění podmínek pro udělení azylu a existenci překážky vycestování pouze odkázal na obsah správního spisu, nebrání takto formulované žalobní body meritornímu projednání žaloby, byť se soudní přezkum za takové situace může omezit jen na obecný přezkum toho, zda ministerstvo dostalo povinností, která mu předmětná ustanovení správního řádu ukládají, a stěžovatel se tak zbavuje možnosti v řízení o kasační stížnosti proti meritornímu rozhodnutí o zamítnutí žaloby účinně uplatňovat konkrétní skutečnosti, pro něž obecné závěry soudu považuje za nezákonné.

Pokud tedy krajský soud v rámci zkoumání podmínek řízení dospěl k závěru, že lze na základě stěžovatelem uplatněných žalobních bodů napadené správní rozhodnutí věcně přezkoumat, což následně i učinil, pak postupoval v souladu se zákonem, neboť v tomto případě nebyl dán důvod pro postup podle § 37 odst. 5 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud z důvodů výše uvedených kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

O stěžovatelem podaném návrhu, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek podle ust. § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ust. § 56 odst. 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. listopadu 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu